

Φίλε, λέγει, καταδέξου,
 Καὶ τὰ τέλλια τοῦτα δέξου.
 Ὡς τὸ ταμπούρι τάνυσέτα,
 Κι ἂν σ' ἀρέσουν, κράτησέτα.
 Εὐχαρίστησα, τὰ πέρνω.
 Ἀρχινῶ, καὶ τὰ ξεσέρνω.
 Εἰς ταῖς θίδαις τὰ γυρίζω,
 Καὶ ὅς τὸ ἴσον τὰ τανύζω.
 Τὰ πατῶ λοιπὸν, τὰ κρούω,
 Καὶ παντοῦ λαλοῦν, ἀκούω,
 Ἔως τὴν φωνὴν τὴν, Νήτη,
 Ἀφροδίτη, Ἀφροδίτη.
 Μὴ θαυμάζης (λέει μὲ γέλοια),
 Κελαδοῦν τὰ ἴδια τέλλια,
 Καὶ κηρύττουν τ' ὄνομά μου
 Καταχρέως σὰν δικάμου.
 Ἀπ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ὥρα,
 Τὸ ταμπούρι μου, ὡς τώρα
 Κελαδεῖ, λαλεῖ, κηρύττει,
 Μόν' καὶ μόν' τὴν Ἀφροδίτη.

~~~~~

63. Ὄταν ἤμουν, Ἐρωτά μου,
 Εἰς τ' ἀθῶα παιδικά μου,
 Σὰν παιδί κ' ἐγὼ, θυμήσου,
 Πάντοτ' ἔπαιζα μαζί σου.